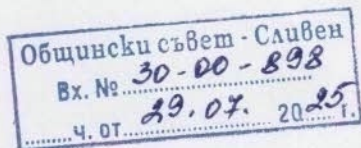

ЗД СЛ

ДО АДМИНИСТРАТИВНИЯ СЪД-СЛИВЕН

ЧРЕЗ ОБЩИНСКИЯ СЪВЕТ - СЛИВЕН

ЖАЛБА

От:

Х И Христов, с ЕГН-
Е С Попова, с ЕГН-
Б С Белчев, с ЕГН-
Г Д Георгиев, с ЕГН-
С Й Йорданов, с ЕГН-

Всичките от гр.Сливенс адреси, посочени в
пълномощните, чрез пълномощника им адвокат
А М Коджабашев, с личен
адвокатски номер и с адрес за призовки и
съобщения: гр.София.
Пощенска кутия с
тел.

Срещу:

Решение № 510 и Решение № 511, приети на заседание
на ОбС Сливен, проведено на 14.11.2024г.

По чл.179 и сл. от АПК във връзка с чл.173, ал.2 от
АПК

Уважаеми административни съдии,

Обръщаме се към Вас с настоящата жалба, подадена на основание
чл.179 и сл. от АПК, като Ви молим да отмените като незаконосъобразни и
алтернативно да обявите нищожността на Решения №№ 510 и 511, приети на заседание
на Общинския съвет-Сливен (ОбС-Сливен), проведено на 14.11.2024 г.

1) Решения №№ 510 и 511/14.11.2024 г. на ОбС-Сливен

С Решения №№ 510 и 511/14.11.2024 г. („Процесните административни
актове“) на ОбС-Сливен, на основание чл.24 от Закона за административно-
териториалното устройство на Република България („ЗАТУРБ“) са създадени селищни
образувания с местно значение („СОМЗ“) – съответно курорт „Даулите“ и курорт
„Карандила“ в землището на гр.Сливен, община Сливен. И двете новосъздадени СОМЗ
се намират в обхвата (на територията) на Природен парк „Сините камъни“. Планът за

управление („ПУ“) на ПП „Сините камъни“ все още не е изготвен. Прилагаме – копия от Решения №№ 510 и 511/14.11.2024 г. ОБС-Сливен.

Фактическият състав за приемане на Решения №№ 510 и 511/14.11.2024 г. е завършен с публикуването на обява за приемането на решенията в Държавен вестник № 52/27.06.2025 г. От датата на публикуването на обявата в ДВ започва да тече срокът за оспорване по чл.184 от АПК. Става дума за оспорване на общи административни актове - актове с еднократно правно действие, с които се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на неопределен брой лица.

2) Допустимост на жалбата. Правният интерес от подаване на настоящата жалба.

Жалбата, в частта, с която се иска отмяна на Решения №№ 510 и 511/14.11.2024 г. е допустима, защото е подадена в едномесечния срок от обнародването на двете решения в ДВ – чл.179 от АПК.

В частта, с която се иска обявяване на нищожността на Решения №№ 510 и 511/14.11.2024 г. жалбата е допустима, защото правото да се иска обявяване на нищожност по чл.173, ал.2 от АПК не е ограничено със срок.

Жалбоподателите-физически лица („Гражданите“) са собственици на обекти на територията на местност „Карандила“ в ПП „Сините камъни“. Приложени представяме доказателства за това (Доказателства б).

Процесните решения са взети без предварителното извършване на процедура за преценка на необходимостта от екологична оценка (ЕО) по глава Шеста от Закона за опазване на околната среда (ЗООС) и преценка на необходимостта от оценка на съвместимостта по чл.31 от Закона за биологичното разнообразие (ЗБР). Гражданите са част от засегнатата общественост по смисъла на чл.2, пар.5 от Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на взимането на решения и достъпа до правосъдие по въпросите на околната среда (Орхуската конвенция). Те са също така и част от засегнатата общественост и по смисъла на § 1, т.25 от ЗООС – т.25. (Доп. - ДВ, бр. 77 от 2005 г.) *"Засегнатата общественост" е обществеността по т. 24, която е засегната или с вероятност да бъде засегната, или която има интерес при процедурите за одобряване на планове, програми, инвестиционни предложения и при вземането на решения за издаването или актуализацията на разрешителни по реда на този закон или на условията в разрешителното, включително екологичните неправителствени организации, създадени в съответствие с националното законодателство.*

Процедурата за промяна на предназначението на част от територията на ПП „Сините камъни“ и обявяването на нови курортни селища е поэтапна. Това е така, защото, поради мотив 6 на Становище за ЕО № 4-4-/2017 г. на директора на

РИОСВ-Стара Загора, за взимане на решението за създаване на нови селищни образувания (курорти) е било необходимо предварително провеждане на процедура за преценка на необходимостта от ЕО и ОС. При поетапните процедури, предвиждащи участие на обществеността на ранен етап и достъп до правосъдие (каквато е процедурата за преценка на необходимостта от ЕО), пропускът да се осигури задължителното участие на обществеността на ранния етап води до засягане на правния интерес на членовете на засегнатата общественост и на последващите етапи от процедурата, независимо от това дали последващата процедура предвижда участие на обществеността и достъп до правосъдие; членовете на засегнатата общественост имат право да оспорят пред съда крайният акт, с който завършва последващия етап на поетапната процедура.

Пропускът на ОбС да извърши предварителна преценка на необходимостта от ЕО и от ОС, в които процедури участието на членовете на засегнатата общественост е гарантирано от закона, опорочава процеса по взимане на последващото решение – решението, взето на основание чл.24 във връзка чл.25, т.1 от ЗАТУРБ. Правният интерес на гражданите да оспорят решението с правно основание чл.24 във връзка с чл.25, т.1 от ЗАТУРБ произтича от поетапното взимане на решение и нарушаване на правата на участие на гражданите в един от предходните етапи (етапът на преценка на необходимостта от ЕО и ОС) преди взимане на окончателното решение – решенията за създаване селищни образувания с местно значение - курорти “Даулите” и “Карандила”.

Правният интерес на гражданите да оспорят Решение № 510 и Решение № 511 от 14.11.2024 г. и правото им да отнесат въпроса за законосъобразността на Решение № 510 и Решение № 511 от 14.11.2024 г пред съда, се извежда от практиката на Комитета за прилагане на Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на взимането на решения и достъпа до правосъдие по въпросите на околната среда (Орхуската конвенция):

1. През 2011 година Сдружение с нестопанска цел за обществена полза СДП БАЛКАНИ завежда жалба срещу България пред Комитета за спазване на Орхуската конвенция („Конвенцията“). В жалбата се иска Комитета да приеме за установено, че България е в нарушение на поредица от разпоредби на Конвенцията. Едно от исканията е да бъде прието за установено, че България нарушава чл.9, параграф 3 от Конвенцията поради това, че не осигурява достъп до правосъдие в случаите, когато един подробен устройствен план е одобрен без да е подложен на процедура за екологична оценка. Процедурата за екологична оценка е предмет на регламентация от чл.7 от Конвенцията, който текст е „процедура-майка“ на Директива 2001/42/ЕО НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 27 юни 2001 година относно оценката на последиците на някои планове и програми върху околната среда (за краткост „Директива ЕО“) и на глава Шеста, раздел II от ЗООС. На практика Директивата ЕО и националното законодателство за ЕО (глава Шеста, раздел II от ЗООС и Наредбата за ЕО) представляват подробна регламентация на Европейския съюз и на България на задължението по чл.7 от Орхуската конвенция.

2. Комитета за спазване на Орхуската конвенция е орган на Конвенцията, който има функцията, при условията на състезателност, да провежда разследване и да установява нарушения на Конвенцията. Заклученията на Комитета имат характер на научно (доктринално) тълкуване на Конвенцията от най-висока степен и служат за тълкуване и прилагане на Конвенцията от съдебните органи на

държавите-членки на Конвенцията. След подкрепянето на заключенията на Комитета от Срещата на държавите-членки на Орхуската конвенция, който е най-висшият форум на Орхуската конвенция, заключенията на Комитета стават задължителни за изпълнение от държавите-членки. В периода между отделните срещи на държавите-членки, изпълнението на решението на Срещата на държавите-членки се проследява от Комитета в нарочна процедура – става дума за един вид мониторинг на поведението на държавата-членка; в случай, че Комитета установи, че в междусесийния период държавата-членка не е предприела законодателни или административни мерки за спазване на решението на Срещата, следващата Среща потвърждава своето предишно решение и мониторинга за спазване на решението продължава.

3. В конкретния случай с жалбата на СДП БАЛКАНИ, през 2011 година пред Комитета е образувано производство под номер С-58/България. В заключенията по жалба С-58/България Комитета заключава, че България нарушава чл.9, параграф 3 от Конвенцията в случаите, когато на членовете на обществеността, включително на екологичните неправителствени организации се отказва достъп до правосъдие за оспорване на подробни устройствени планове, **приети без екологична оценка или в отклонение от становището за екологична оценка** – в този смисъл е параграф 70 от заключенията на Комитета. Същият извод е потвърден в параграф 83 “b” от Изводите и препоръките на заключенията (последния раздел IV). Логиката на Комитета за да приеме заключенията по жалба С-58/България е, че при поетапно взимане на решения, нарушенията на процедурата по ЕО, извършени на ранен етап, осигуряват възможност на членовете на обществеността да оспорят пред съда и решенията, взети на последващите етапи. Заключенията на Комитета по жалба С-58/България могат да бъдат намерени на сайта на Конвенцията - <https://unece.org/fileadmin/DAM/env/pp/compliance/C2011-58/Findings/ece.mp.pp.c.1.2013.4.e.pdf>, а пък към настоящата жалба прилагаме превод на съответните части на заключенията на Комитета (Доказателство 1 – отбелязваме, че в превода пар.83 „b” от заключенията погрешно е номериран като параграф 74 “b” – иначе преводът е точен).

4. Заключенията на Комитета по жалба С-58/България са подкрепени от Срещата на държавите-членки (става дума за Петата среща на държавите-членки), състояла се на 30.06-01.07.2014 г. в гр.Маастрихт, Нидерландия. Заключенията на Комитета са подкрепени от Петата среща на държавите-членки с приетото решение V/9d относно спазването на задълженията на България по Конвенцията, което може да бъде открито на сайта на Конвенцията – https://unece.org/fileadmin/DAM/env/pp/mop5/Documents/Post_session_docs/ece.mp.pp.2014.2.add.1.eng.pdf. Прилагаме превод на частта от решението на Петата среща на държавите-членки на Конвенцията, което засяга България (Доказателство 2). България все още не е изпълнила решение V/9d и това е видно от доклада на Комитета от 19.08.2021 г., подготвен за Седмата среща на държавите-членки, която се състоя в Женева в периода 18-20.10.2021 г. Докладът на Комитета може да бъде открит на сайта на Конвенцията - https://unece.org/sites/default/files/2022-04/ECE_MP.PP_2021_49_E.pdf. Прилагаме превод на доклада на Комитета от 19.08.2021 г. – Доказателство 4.

Вследствие на това Седмата среща на държавите-членки прие, че България все още е в нарушение на Конвенцията и продължи мониторинга върху страната – в този смисъл е решение VII/8d на Седмата среща на държавите-членки, което може да бъде открито на сайта на Конвенцията - https://unece.org/sites/default/files/2022-05/ECE_MP.PP_2021_2_Add.1_E.pdf. Прилагаме превод на частта от решението на Седмата среща, засягаща България - решение VII/8d (Доказателство 3).

5. Чл.5, ал.4 от Конституцията на Република България гласи, че *„Международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат“*. Това означава, че когато един административен акт, в случая решенията за създаване на селищни образувания по чл.24 и чл.25 от ЗАТУРБ са подлежали на екологична оценка/преценка за необходимостта от екологична оценка и когато такава оценка не е била извършена, членовете на заинтересованата общественост имат право да оспорят пред съда последващия акт (в този случай решения №№ 510 и 511 от 14.11.2024 г.) пред съда.

Процесните административни актове имат характеристиките на план, защото предвиждат промяна на предназначението на територията, като се допуска бъдещо развитие на инвестиционни предложения - съоръжения за туризъм и отдых, неоценени от Становище за ЕО № 4-4/2017 на директора на РИОСВ-Стара Загора. Това означава, че сме изправени пред поетапно взимане на решения, което налага, преди взимането на Процесните административни актове, задължителното провеждане на процедура за преценка необходимостта от екологична оценка („ЕО“), по реда на глава Шеста на ЗООС и процедура по преценка необходимостта от оценка за съвместимостта („ОС“) с целите на Натура 2000 за защитените зони “Сините камъни” и “Сините камъни - Гребенец”, по реда на член 31 на ЗБР, тъй като същите са в границите на новосъздадените селищни образувания с местно значение - курорти “Даулите” и “Карандила”.

Процедура за преценка необходимостта от екологична оценка по ЗООС и за преценка необходимостта от оценка на съвместимост по реда на чл.31 от ЗБР не е провеждана. И това, в светлината на Заклученията на Комитета за прилагане на Орхуската конвенция по жалба С-58/България, поражда правния интерес на гражданите да оспорят решения №№ 510 и 511 от 14.11.2024 г. пред съда.

3) Съществени нарушения на изискванията за законосъобразност при взимане на решения №№ 510 и 511/14.11.2024 г.

При взимане на решения №№ 510 и 511/14.11.2024 г. са допуснати съществени нарушения на изискванията за законосъобразност – нарушени са закони, които гарантират опазването на публичната собственост, опазването на природата в защитените територии (Закон за защитените територии-ЗЗТ), реда за взимане на решения, засягащи околната среда (Закон за опазване на околната среда- ЗООС и Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на взимането на решения и достъпа до правосъдие по въпросите на околната среда).

Съществените нарушения на материалния закон, както и на административнопроцесуални норми, допуснати при взимане на решения №№ 510 и 511/14.11.2024 г. са както следва:

3.1. На първо място - и това е най-същественният порок на двете решения – нарушени са чл.4, ал.1, изр.второ и чл.35 от Закона за защитените територии.

Чл. 4, ал.1 от ЗЗТ гласи:

Чл.4 (1) Защитените територии са предназначени за опазване на биологичното разнообразие в екосистемите и на естествените процеси, протичащи в тях, както и на характерни или забележителни обекти на неживата природа и пейзажи. Предназначението на защитените територии не може да се променя освен по реда на глава трета от закона (подч.мое).

Решения №510 и №511 от 14 ноември 2024 г на община Сливен, с които се създават селищни образувания с местно значение "Даулите" и "Карандила" в строителните граници на ОУП на община Сливен обхващат имоти от Природен парк "Сините камъни".

Със създаването на селищни образувания с местно значение "Даулите" и "Карандила" площите на двете СОМЗ ще престанат да бъдат част от защитената територия - това произтича от чл.6, ал.2 от ЗЗТ:

Чл.6 (2) Населените места и селищните образувания в границите, определени със застроителните и регулационни планове или околоръстни полигони, попадащи в защитени територии, не са част от тях.(подч.мое)

Така по силата на двете решения на ОбС-Сливен, територията на ПП „Сините камъни“, която изпълнява предназначението за опазване на биологичното разнообразие в екосистемите и на естествените процеси, протичащи в тях, както и на характерни или забележителни обекти на неживата природа и пейзажи. съгласно чл. 4, ал.1 от ЗЗТ, ще бъде намалена, защото с разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от ЗЗТ законодателят е приел за несъвместими с това предназначение територии обхванати от населени места и селищни образувания. Също така, тази промяна на предназначението на част от защитената територия е извършена с актове издадени по силата на друг закон и при друг ред, а не както предвижда чл. 4, ал. 1 от ЗЗТ- само по реда на Глава трета от ЗЗТ обхващаща чл. 35 и последващи от ЗЗТ

Но по силата на чл.35 от ЗЗТ единственият орган, който може да извърши намаляване на територията на защитена територия е министърът на околната среда и водите.

Трябва да се посочи, че в конкретния случай е без значение, че териториите на двете СОМЗ са включени в общия устройствен план на община Сливен. Приемането на ОУП, както и на други застроителни и регулационни планове в защитена територия не води до последиците, предвидени в чл. 6, ал. 2 от ЗЗТ. Тези териториално-устройствени планове, в качеството им на планове или проекти по чл. 64 от ЗЗТ, биха подлежали на процедура по съгласуване съгласно разпоредбите на чл. 66, ал. 2 от ЗЗТ и при допустимост спрямо режимите на защитената територия могат да се реализират.. Ето защо никакви териториално -устройствени планове не могат да

доведат до промяна на предназначението на защитената територия по смисъла на чл. 4, ал. 1 от ЗЗТ.

За разлика от плановите и проектите по чл. 64 от ЗЗТ, които при определени условия могат да бъдат съгласувани по ред предвиден в ЗЗТ и в последствие реализирани, от разпоредбите на чл. 4, ал. 1 и чл. 6, ал. 2 от ЗЗТ следва, че за актове за създаване на селищни образувания не съществува ред по ЗЗТ за тяхното съгласуване и те не могат да бъдат съгласувани по никакъв начин.

По изложените съображения, щом като с процесните актове се извършва промяна на предназначението на част от защитената територия по смисъла на чл. 4 ал. 1 от ЗЗТ и в нарушение на тази разпоредба, сме изправени пред изключително тежък порок - решението за промяна на предназначението на част от територията на Природен парк „Сините камъни“ е взето от некомпетентен орган. Решението е взето от ОбС-Сливен, вместо от единственият компетентен за такава промяна орган - министърът на околната среда и водите (чл.35 от ЗЗТ).

3.2. На второ място, основанийето за обявяване на курорт - ново селищно образувание по чл.24 от ЗАТУРБ е необходимостта от задоволяване на възникнали курортни нужди. Това означава, че по същество се планира промяна на предназначението и интензитета на използването на част от територията на ПП „Сините камъни“ с оглед необходимостта от задоволяване на възникналите курортни нужди. Това са обстоятелства, които налагат задължителното провеждане на процедура за преценка необходимостта от екологична оценка („ЕО“), по реда на глава Шеста на ЗООС и процедура по преценка необходимостта от оценка за съвместимостта („ОС“) с целите на Натура 2000 за защитените зони „Сините камъни“ и „Сините камъни - Гребенец“, по реда на член 31 на ЗБР, тъй като същите обхващат новосъздадените СОМЗ - курорти „Даулите“ и „Карандила“.

Недопустимостта от създаване на процесните СОМЗ без проведена процедура за ЕО и ОС се извежда и от Становище по ЕО № 4-4/2017 г., с което е съгласуван общия устройствен план („ОУП“) на община Сливен. На стр.2, в мотивите на Становище по ЕО № 4-4-/2017 г. на директора на РИОСВ-Стара Загора е записано, че „Реализацията на ОУП не предвижда нови устройствени зони за строителство в границите на защитените зони (включително и защитени зони „Сините камъни“ и „Гребенец“ – бел наша), поради което не се очаква каквото и да е въздействие върху предмета и целите на опазване в тях“. Прилагаме копие от Становище № 4-4-/2017 на директора на РИОСВ-Стара Загора (Доказателство 5).

Създаването на процесните СОМЗ предполага задължителна нова преценка на необходимостта от ЕО, защото СОМЗ се създават, по изказа на чл.24 от ЗАТУРБ поради възникнала „необходимост от задоволяване на възникнали курортни нужди от местно значение“ – т.е. става дума за създаването на нови устройствени зони за строителство в границите на защитени зони „Сините камъни“ и „Гребенец“. Ето защо, преди приемането на процесните Решения №№ 510 и 511/14.11.2024 г. е било задължително провеждането на процедура за преценка на необходимостта от ЕО.

Процедура за преценка необходимостта от екологична оценка по ЗООС и за преценка необходимостта от оценка на съвместимост по реда на чл.31 от ЗБР за създаването на СОМЗ – курорти „Даулите“ и „Карандила“ **не е провеждана.**

3.3. На трето място, съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗЗТ собствеността на държавата, която не е изключителна държавна собственост, и на общините върху горите, земите и водните площи, включени в защитените територии по този закон (ЗЗТ), е публична. Това означава, че решенията на ОбС - Сливен са взети без да бъде отчетен интереса на държавата – взето е решение за обявяване на СОМЗ за имоти, представляващи публична държавна собственост и част от защитена територия по смисъла на чл.5, т.5 от ЗЗТ.

3.4. На последно, четвърто място, обявяването на курорт от местно значение противоречи с намеренията и възможностите на държавата за управление и разпореждане с държавната собственост. Както вече бе посочено по-горе територията на новообразувани селищни образувания е публична държавна собственост. Аналогичен на чл.10, ал.1 от ЗЗТ е и текстът на чл.27, ал.3, т.3 от Закона за горите, според който горските територии в природните паркове, които са държавна собственост са публична държавна собственост; става дума за горските територии държавна собственост, които се намират в категориите защитени територии по чл.5, т.3, т.5 и т.6 от Закона за защитените територии (т.5 е природен парк). Съобразно чл.7 ал. 1 от Закона за държавната собственост имотите, които представляват публична държавна собственост, не могат да бъдат обект на разпореждане. **Държавата в нито един момент, с нито един акт на нито един от органите, взимащи решения за управление или разпореждане с държавни имоти, не е заявила намерение за управление или разпореждане с горските територии – публична държавна собственост, които са включени в създадените СОМЗ.** Освен това, не е ясно какво е правното основание за създаване на селищно образувание от местно значение, без да има правна възможност за разпореждане с имотите, публична държавна собственост (горски територии), каквато представлява територията на новообразуваните курорти.

Тази теза е потвърдена в Писмо изх.№ ИАГ-24413-09.10.2024 г. (Доказателство 7) на изпълнителния директор на Изпълнителната агенция по горите до областния управител на област Сливен. В писмото на изпълнителния директор на ИАГ е подчертано, че промяната на предназначението на горска територия – публична обществена собственост е допустима **само за изграждането на обекти, които са държавна или общинска собственост.** С едно изречение. – становището на изпълнителния директор на ИАГ е, че щом като не е ясно намерението за застрояване на територията на двете СОМЗ/управлението на двете СОЗМ, промяна на предназначението чрез създаването на СОЗМ не е допустима. Изпълнителният директор пише: „за създаването на нови селищни образувания е необходимо [предварително] да се промени предназначението на засегнатите горски територии по реда на Закона за горите (стр.2-долу-стр.3 горе на писмото). В края на писмото Изпълнителният директор на ИАГ подчертава, че публичния характер на горските територии произтича от факта, че те са защитени. Именно този аспект на казуса не е отчетен от ОбС-Сливен при взимане на Процесните административни актове.

4) Нищожност на Процесните административни актове

По-долу следва описание на грубите нарушения на материалния закон, които правят съществуването на Решения №№ 510 и 511 от 14.11.2024 г. издадени по разпоредби на Закон за административно-териториалното устройство на Република България правно нетърпимо и правят настъпването на целените правни последици невъзможно.

На първо място, както посочихме по-горе, съществуването на Процесните административни актове е правно нетърпимо, защото с тях се променя предназначението на част територията на ПП „Сините камъни“, която правна последица може да настъпи единствено и само по силата на акт, издаден от министъра на околната среда и водите (арг. от чл.35 от ЗЗТ във връзка с чл.6, ал.2 от ЗЗТ и чл.4, ал.1 от ЗЗТ). Тоест твърдим наличие на разпоредби в специален закон, които преодоляват общите разпоредби на Закон за административно-териториалното устройство на Република България.

Дори и само този порок на Решения №№ 510 и 511 от 14.11.2024 г. би бил достатъчен, за да се приеме, че в случая сме изправени пред нищожност на Процесните административни актове.

Следващите пороци допълват извода за правна нетърпимост на положението, създадено от Решения №№ 510 и 511.

Така например, щом като съгласно чл. 10, ал. 1 от ЗЗТ във връзка с чл.5, т.5 от ЗЗТ, в конкретния случай територията на двете СОМЗ е публична държавна собственост, ОБС-Сливен не може да взима решение за административно-териториалното обособяване на тази територия **без да е налице обосновано волеизявление/искане за това, направено от държавен орган с правомощия за управление и разпореждане с държавна собственост**. В преписката, доколкото ни е известно, няма доказателства, които да установяват, че държавен орган е изразил искане/становище територия, представляваща публична държавна собственост да бъде обособена като СОМЗ.

Също така, тежки нарушения представляват описаните по-горе липси на актове на органите с отговорности за прилагане на екологичното и природозащитното законодателство. Липсата на проведена процедура за ЕО за промяна на териториално-устройствения статут на територия, част от защитена територия – природен парк „Сините камъни“ е пример за допуснато тежко нарушение на материалния закон.

Ситуацията е не само правно нетърпима – тя е абсурдна. Ако действията на ОбС-Сливен бяха правно допустими, тогава би било възможно, без съгласие и волеизявление на собствениците, ОбС да обяви територията на който и да е било държавен или частен имот за селищно образувание от местно значение и да наложи ограничения без съгласието и отчитане интересите на собствениците и ползвателите на имоти.

Не по-малко абсурдна е ситуацията, при която промени на териториите в ПП „Сините камъни“ и на тяхното предназначение се извършват без министъра на околната среда да е уведомен. Поведението на ОбС-Сливен е в пълно противоречие с принципа, прогласен в чл.2 от ЗЗТ:

Чл. 2. (1) Законът цели опазването и съхраняването на защитените територии като национално и общочовешко богатство и достояние и като специална форма на опазване на родната природа, способстващи за развитието на културата и науката и за благополучието на обществото.

(2) Опазването на природата в защитените територии има предимство пред другите дейности в тях.

Приложена представяме незаверена и неподпечатана докладната на кмета на община Сливен, с която е внесено предложението за създаване на СОМЗ в местността „Карандила“ (Доказателство 8). В предложението няма нито ред за това как създаването на СОМЗ ще допринесе за опазването и съхраняването на ПП „Сините камъни“ като национално и общочовешко богатство (подч.мое) и по какъв начин създаването на двете СОМЗ отговаря на изискването, прогласено във втората алинея на чл.2. Чл. 2 от ЗЗТ не прави никаква препратка към защита на местни интереси или задоволяване на местни нужди – защитата на тези нужди и интереси във всички случаи трябва да са съвместими с опазването на природата като национално и общочовешко богатство.

Игнорирането на Закона за защитените територии и в частност на чл.2 от ЗЗТ в докладната илюстрира грубото незачитане от страна на кмета на община Сливен и на ОбС-Сливен на природозащитното законодателство. Незачетени са и интересите на държавата и Закона за горите – това е видно от липсата на споменаване в докладната на факта, че територията на „Карандила“ е заета от гори публична държавна собственост (виж по-горе позицията на Изпълнителния директор на ИАГ, изразена в Писмо изх.№ ИАГ-24413-09.10.2024 г.).

Докладната на кмета на община Сливен за създаване на СОМЗ „Карандила“ би трябвало да бъде част от преписката, който ОбС-Сливен ще представи в съда.

Гореизложеното обуславя извод за тежка несъвместимост на Решения №№ 510 и 511 от 14.11.2024 г. на ОбС-Сливен със съществуващия правен ред, налагащи обявяването на нищожността на двете решения.

Допълнително аргументи ще изложим след запознаване с преписката по издаване на Решения №№ 510 и 511 от 14.11.2024 г. на ОбС-Сливен.

ИСКАНЕ: Въз основа на гореизложеното Ви молим да постановите решение, с което да отмените като незаконосъобразни решения №№ 510 и 511 от 14.11.2024 г. на Общинския съвет-Сливен за създаване на селищни образувания с местно значение - курорти "Даулите" и "Карандила".

Алтернативно Ви молим да обявите нищожността на Решения №№ 510 и 511 от 14.11.2024 г. на ОбС-Сливен.

ДОКАЗАТЕЛСТВЕНИ ИСКАНИЯ: Прилагаме и Ви молим да приемете като доказателства: 1) превод на съответните части на заключенията на Комитета за спазване на Орхуската конвенция по жалба С-58/България; 2) превод на частта от решението на Петата среща на държавите-членки на Конвенцията, което засяга България; 3) превод на частта от решението на Седмата среща, засягаща България - решение VII/8d; 4) превод на доклада на Комитета от 19.08.2021 г.; 5) копие от Становище № 4-4-/2017 на директора на РИОСВ-Стара Загора; 6) копия от договорите, с които жалбоподателите са придобили собственост върху обекти в местност "Карандила" на ПП "Сините камъни" 7) Писмо изх.№ ИАГ-24413-09.10.2024 г.; 8) незаверено копие на докладна на кмета на община Сливен, с която е внесено предложението за създаване на СОМЗ в местността „Карандила“.

Прилагам: пълномощни, квитанции за платени държавни такси, копие от жалбата и от доказателствата за ответника ОбС-Сливен.

Гр.Сливен

С уважение:

/